

ботѣха години подредѣ, докато направятъ този желѣзенъ пѣть и пробиятъ планината. Единъ хубавъ день пуснаха първия влакъ съ пѣтници. . .

Не всѣкога желѣзниятъ пѣть е билъ това, което виждаме сега. Желѣзницата не е много стара. Едва отъ 110 год. Като баща на желѣзницата се счита англичанинѣтъ Стефенсонъ. Той открилъ парния котелъ и въ 1825 год. построилъ първата парна машина на колелета, способна да тегли товари. До това време желѣзнитѣ релси не били известни. Имало конни трамваи, които се влачили на дървени релси. Съ тѣхъ си служеха доскоро въ нѣкои голѣми градове. Когато се засилилъ превоза на стока и пѣтници, почнали да замѣнятъ дървенитѣ релси съ чугунени, дълги единъ метъръ. Направата на такъвъ желѣзенъ пѣть било мѣчна работа, защото на всѣки метъръ трѣбвало да свързватъ релситѣ, а освенъ това и чугунѣтъ много лесно се чупелъ.

Въ сѣщото време, когато Стефенсонъ измислилъ локомотива, другъ англичанинъ намѣрилъ начинъ да прави релси отъ желѣзо. Тѣ били много по-здрави и много по-дълги отъ чугуненитѣ. Съ това се турило начало на истинскитѣ желѣзопѣтни линии. Всички държави въ Европа почнали да строятъ желѣзници и изписвали релситѣ си отъ Англия. Тогавашнитѣ линии имали по-другъ видъ отъ сегашнитѣ. Тѣ били тънки и не могли да издържатъ голѣми тежести. Локомотивитѣ и вагонитѣ били малки и въ нашитѣ очи изглеждатъ сега смѣшни.

Нуждата отъ съобщения накарала народитѣ да строятъ сѣ повече желѣзни пѣтища. Тѣ се простиратъ на грамадни разстояния и учудватъ чо-